

Мариана Тинчева Еклесия
Кораб към самотен остров

„И дойдоха при Него с един разслабен, когото носеха четирима, и като не можаха да се приближат до Него поради навалищата, разкриха и пробиха покрива на къщата, дето се намиреше Той, и спуснаха одъра, на който лежеше разслабеният. Като видя вярата им, Иисус каза на разслабения: чедо, прощават ти се греховете.“

(Марк 2:3-5)

Раните от последното ѝ падане бяха заличени, но четири месеца не беше излизала от стаята си. Хубава и засмяна, събрала косите си на тила, Рада Денева ни посрещна с бастунче.

Преди 12 години, когато била на 40, лекарите поставили диагноза на заболяването ѝ – множествена склероза. Тогава не повярвала, чувствала само умора при движение, нищо повече. По това време работела в цеха за метални конструкции към металургичния комбинат в Кремиковци, искала да събере пари за свой дом, макар да не е създала свое семейство... По-късно краката ѝ започнали да се сковават, след година коварната парализа засегнала и ръцете. Беше получила стая в едно от общежитията на комбината в София, но не понасяше шумните компании на съседите. С пенсията едва смогваше да плати наема, електричеството, водата. Добри хора ѝ пазаруваха, а хора от църквата идваха да ѝ донесат книги. Живееше с новините и някои от филмите на телевизията, затова навярно беше решила, че иска да обитава самотен остров, където никой, никога няма да мине.

В началото на октомври 1998 г. каза, че ако успее да намери масло от кандилото на свети Серафим в Руската църква и ако гръбнакът ѝ бъде намазан с него, ще оздравее.

„Защо не си опитала досега?“ – прекъснах я нетърпеливо. Веднага разбрах, че това е най-важното, което трябва да изпълня, преди да замина в провинцията. Рада ми отговори, че се чувствала неудобно да моли някого...

Цялата вечер въкъщи мислех как ще отида в църквата и ще наляя масло от светилника. Представях си, че сама ще намажа гръбнака на болната и подобно на чудесата на излекуваните от Христос, след минути Рада ще бъде отново здрава. Нищо не можеше да отмени вярата ми, че Бог ще ѝ помогне да разкъса веригите на парализата. Сутринта бях пръв поклонник в Руската църква в София. На жената, която се грижи за Божия дом, обясних, че са ми необходими капки от елея над саркофага с тленните останки. Разбрах, че много хора са идвали с такава молба, защото тя взе шишенцето, наля в него от желаното масло, а когато върна скъпоценния дар, каза: „Дано вярата спаси човека, който има нужда от Божия помощ!“

Надвечер отидох в общежитието, позвъних. Чаках дълго, а щом вратата се отвори, радостта ми се помрачи: по лицето на Рада имаше рани и подутини от падане преди часове. Дори не можеше да се усмихне и да ме покани. Изглеждаше обърквана, потисната, съсипана; стори ми се, че двете сме наказани заради надеждата, че ще оздравее изведнъж. Дори

не ме попита нося ли шишенцето – устните ѝ се свиха от болка, от гняв: „Ето ме, жертва на времето и заблудите, когато трябваше да гълтаме отровния въздух на черната металургия.“... Беше сигурна, че заболяването ѝ е резултат от годините в Кремиковци, но не знаеше по какъв начин да отмъсти на виновните за парализата ѝ... Влязох в антрето без думи и без покана. Оставих целебните капки от църквата на масата, опитах се да успокоя тази обречена мъченица с друга истина: „Познавам хора с множествена склероза, които никога не са работили в комбината. Може би при теб не е от Кремиковци? Причините са различни...“

„Щом защитаваш безотговорните, върви при тях!“ – посочи ми вратата.

Заболя ме. Забравих защо съм дошла, какво трябва да направя понататък. Не можех да си представя как ще намажа гръбнака на болната със състрадание и молитви към Бога – Той да я изцели! Сякаш гневът и към мен беше отрязал ръцете ми... Направих крачка към изхода, но спрях. Бях длъжна веднага да забравя обидата; прегърнах раменете на жената и я попитах: „Искаш ли да опитаме с маслото на свети Серафим?“ Бях сигурна, че вратата ни ще надделее, но Рада се разплака: „Не искам ти да правиш това, сама ще се справя!... Или ще помоля добър човек. Пусни ме!“

Забелязах подутини и на раменете ѝ; по ръба на леглото имаше следи от кръвта при удара ѝ в него преди обяд. Представих си, че това ще ѝ се случва по-често в бъдеще, защото диагнозата на заболяването е кошмарна: пълно парализиране на мускули, стави, говор... Рада, сякаш доловила мислите ми, допълни: „Знам какво ме очаква след година-две, за това съм си скрила «лекарство», от което всичко ще свърши за минути.“

Планът ми беше изцяло съкрушен. Исках да хукна навън, ала си представих, че в момент на отчаяние ръката ѝ може да потърси отровата. Погледнах шишенцето на масата. Бях убедена, че всемогъщата, скрита сила на Бог няма да излекува страдащата, ако тя не намери сили да прости на хората, с които е работила години; които съзнателно или неволно сега навярно също търпят разочарования, имат опасения за вина, боледуват от въздуха над комбината... Казах само: „Ти би могла да покориш Еверест, ако не изпитваш омраза към миналото. Не само в черната металургия въздухът е отровен. Опитай се да победиш себе си и тогава Бог ще докосне гръбнака ти. Нали вярваш, че Той може всичко?“

На другата сутрин напуснах София. Когато отново се върнах, най-силно беше желанието ми да гостувам на Рада. Какви ли не страхотии минаха през ума ми, докато пътувах с тролейбуса. Носех снимката на

свети Серафим от Руската църква, за да ѝ напомня, че не съм забравила началото на октомври. Когато натиснах звънеца реших, че е по-добре да оставя цветята, ядките, шоколада на прага и да се скрия – в паметта ми се върнаха раненото ѝ лице, думите от последната ни среща. Тъкмо положих пакетчето, вратата се отвори и като ме видя, Рада извика:

„Къде ходиш, бе човек? Два месеца чакам да дойдеш, искам да ти кажа нещо важно...“

Косите ѝ бяха събрани в шнола с цветя, а устните – начервени. Облечена в широка рокля, до вратата беше дошла без бастун и без бастун се върна към фотьойла, където ме покани да седна. Все още ходеше трудно, но вече излизала до близкия магазин да си пазарува... Много хора от църквата идвали, полагали ръце над главата ѝ и се молели на Бог тя да оздравее. Някои от вярващите също имали преди време страдания, ала Иисус Христос им помогнал, като ги излекувал невидимо. Не попитах за шишенцето с елей от светилника. Тайно пяхнах снимката на светеца под корицата на Библията до възглавницата ѝ. Цветята във вазата сякаш се радваха с нас. Докато приготвяше кафе, Рада разказа, че гледала по телевизията филм за новородени китчета от Северния полюс, които изгубили майка си. След малко добави, че мечтае да живее на остров близо до тях. Веднъж в седмицата там щял да идва кораб, за да оставя храна и тя се видя с приятелите на него...

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10438>]